

Kronika Niemiec współczesnych

ŻYCIE POLITYCZNE

(za okres od 1. 2. do 10. 3. 1950).

Powstanie Rady Narodowej. W dniu 3 lut. zebrali się w Berlinie delegaci Komitetów Krajowych Frontu Narodowego Demokratycznych Niemiec i utworzyli Radę Narodową Frontu Narodowego Demokratycznych Niemiec (Nationalrat der Nationalen Front des demokratischen Deutschlands).

W uchwale powziętej w sprawie ukonstytuowania się Rady Narodowej czytamy m. in.:

„W oparciu o Demokratyczną Republikę Niemiecką, bezpieczną ostoję demokracji, planowej odbudowy i pokoju, Front Narodowy Demokratycznych Niemiec stwarza sobie obecnie czołowy, reprezentacyjny organ, który jest uprawniony i zdolny do tego, aby przemawiać w imieniu wszystkich uświadomionych narodowo Niemców i reprezentować życiowe interesy całego narodu niemieckiego”.

„... Rada Narodowa składa się z czołowych osobistości życia politycznego, gospodarczego i kulturalnego miast i wsi, mężczyzn i kobiet, przedstawicieli wszystkich partii i organizacji demokratycznych, przedstawicieli młodego pokolenia, wypróbowanych przodowników pracy i chłopów, przedstawicieli nauki, literatury i sztuki. Stanowi ona centralny organ kolegialny dla kierowania Frontem Narodowym Demokratycznych Niemiec w walce o urzeczywistnienie jego celów, wytkniętych w manifestie z dnia 7 października (sc. 1949), które oznaczają ocalenie dla narodu niemieckiego”...

Do prezydium Rady Narodowej wybrane zostały jednogłośnie następujące

osoby: wicepremierzy Ulbricht, Kastner i Nuschke, minister odbudowy Bolz, minister gospodarki rolnej i leśnej Goldenbaum (którzy reprezentują 5 stronnictw politycznych DRN), przewodniczący FDJ Honecker, przewodniczący FDGB Warnke, przewodnicząca DFD Elli Schmidt, sekretarz generalny VdgB Vieweg i przewodniczący Niemieckiej Akademii Nauk prof. Stroux.

W niespełna dwa tygodnie później, 15 lutego, Rada Narodowa zebrała się na pierwsze posiedzenie robocze, na którym ogłoszono program Frontu Narodowego. Otto Nuschke oświadczył w związku z tym:

„Program ten, to winna być Magna Charta narodu niemieckiego w walce o jedność i pokój”.

Program, oparty o zasady manifestu Frontu Narodowego z października r. ub., stawia następujące żądania szczególne:

„1. Stworzenie jednolitych, demokratycznych, pokojowych i niezależnych Niemiec i przywrócenie politycznej i gospodarczej jedności Berlinowi jako stolicy Niemiec.

2. Usunięcie statutu okupacyjnego, statutu Ruhry, statutu bezpieczeństwa, tzw. autonomii Saary oraz umowy petersberskiej. Walka z werbowaniem i zmuszaniem młodych Niemców, aby wstępowały do Legii Cudzoziemskich.

3. Walka z tworzeniem niemieckiej armii najemnej, z remilitaryzacją Niemiec zachodnich, z wciąganiem ich do atlantyckiego paktu wojny i do Rady Europejskiej.

4. Ścisły zakaz i zapobieganie wszelkiemu podżeganiu do wojny, podjudza-

niu narodowemu i rasowemu na niemieckiej ziemi.

5. Walka z demontażami, z wyprzedzeniem i przejmowaniem przedsiębiorstw niemieckich przez imperialistów anglo-amerykańskich i francuskich, jak również z wszelkimi krokami zmierzającymi do ograniczania, hamowania i niszczenia niemieckiej gospodarki pokojowej oraz z emigracją Niemców, szkodliwą dla gospodarki niemieckiej.

6. Zwalczenie potęgującego się przesilenia gospodarczego w Niemczech Zach. przez stworzenie całkowitej swobody niemieckiego handlu zagranicznego i przez usunięcie wszelkich ograniczeń, hamulców i organów kontroli narzuconych mu przez zachodnich imperialistów. Popieranie niemieckiego handlu ze Związkiem Sowieckim, z chińską demokracją ludową i z innymi demokracjami ludowymi jako naturalnymi partnerami handlowymi Niemiec.

7. Rozwój handlu wewnętrznego pomiędzy Demokratyczną Republiką Niemiecką i Niemcami zachodnimi niezależnie od przeciwnych temu posunięć amerykańskich ugrupowań gospodarczych.

8. Walka o demokratyzację Niemiec zachodnich oraz z reazyfikacją przeprowadzaną systematycznie przez imperialistów anglo-amerykańskich, która oddała znowu władzę w ręce dawnych tradycyjnych militarystycznych i faszystowskich niszczycieli Niemiec, właścicieli wielkich koncernów, junkrów i cheiwych wojny generałów oraz społeczników ich wszystkich.

9. Walka ze wzrastającą stale podwójną grabieżą ludności zachodnich Niemiec przez anglo-amerykańskich imperialistów i ich niemieckich wspólników, dawnych niemieckich potentatów przemysłowych, wielkich bankierów i junkrów.

10. Obrona kultury niemieckiej przed zalewającym Niemcy zachodnie i zachodni Berlin kulturowym barbarzyństwem imperialistów amerykańskich".

Program stwierdza dalej, że w Niemczech zachodnich istnieją liczne grupy i stowarzyszenia Frontu Narodowego i ruchu w obronie pokoju. Wskazuje on tym grupom następujące zadania:

„1. Szeroko zakrojoną akcją uświadomienia o przyczynach i właściwych inspiratorach zaostrzających się prowokacji wojennych, ujmującą przy tym szerokie masy w ramy komitetów i rozszerzającą ruch narodowy.

2. Uświadomianie ludności zachodni-niemieckiej o posunięciach imperialistów, które zmierzają do tego, aby doprowadzić Niemcy do ruiny i unicestwić naród niemiecki.

3. Uświadomianie o polityce Demokratycznej Republiki Niemieckiej i Rządu Tymczasowego, zmierzającej do jedności demokratycznych Niemiec i do zabezpieczenia pokoju.

4. Intensywne uświadomianie o pokojowej polityce Związku Sowieckiego i krajów ludowo-demokratycznych.

5. Prowadzenie jednolitej walki z tworzeniem armii najemnej, z wciąganiem dziesiątków tysięcy młodych ludzi do Legii Cudzoziemskiej, drogą jak najszerszej zakrojonego uświadomiania młodzieży, aby ta odmówiła przelewania krwi za zagranicznych imperialistów w bitwach z demokratycznymi narodami.

Komitety, koła przyjaciół (sc. Frontu Narodowego) i stowarzyszenia muszą prowadzić systematyczną walkę z samowładztwem Adenauera i jego rządowej biurokracji o demokratyczne prawa narodu niemieckiego. Zabezpieczenie pokoju wymaga wszechstronnej walki z czynnikami zainteresowanymi w zbrojeniach, z niemieckimi potentatami z koncernów i monopolii, jak również usunięcia ich z dających im władzę pozycji gospodarczych i politycznych”.

Program stwierdza dalej, że główną podporą Frontu Narodowego Demokratycznych Niemiec jest Demokratyczna Republika Niemiecka i jej rząd; daje

szczegółowe wytyczne gospodarcze, streszczające się w postulatcie wykonania i przekroczenia narodowego planu gospodarczego na rok 1950, oraz podkreśla znaczenie przyjaźni ze Związkiem Sowieckim.

Działalność Sowieckiej Komisji Kontroli. W dniu 27 lutego przewodniczący Sowieckiej Komisji Kontroli w Niemczech, gen. Czujkow, zawiadomił premiera DRN Grotewohla, iż Komisja postanowiła przekazać rządowi DRN dalsze funkcje administracyjne. Ministerstwu spraw wewnętrznych DRN przekazano uprawnienia w zakresie rejestracji partii politycznych i organizacji społecznych, nadzoru nad ich działalnością itd. Urzędowi Informacji DRN przekazano uprawnienia w zakresie licencjonowania instytucji wydawniczych oraz wszelkich wydawnictw, rozdzielania przydziałów papieru itd. Pismem z dn. 1 marca premier Grotewohl podziękował Komisji za dalsze rozszerzenie kompetencji Rządu Tymczasowego.

Zgodnie z postanowieniem Sowieckiej Komisji Kontroli z dniem 1 lutego upłynął esateczny termin zgłaszania pretenzji z tytułu rewindykacji, do znajdujących się na terytorium DRN dóbr gospodarczych. W liście do wicepremiera Ulbrichta gen. Czujkow stwierdził, iż od czasu otwarcia postępowania rewindykacyjnego upłynął dostateczny okres czasu dla zgłoszenia odpowiednich pretenzji ze strony zainteresowanych krajów. Akta dotyczące odnalezienia poszczególnych dóbr rewindykowanych, jak również odpowiednie czterostronne dokumenty i uchwały, potrzebne dla dalszego załatwiania spraw rewindykacji, Sowiecka Komisja Kontroli przekazała na ręce kierownika Urzędu Odszkodowań DRN, Weinbergera.

W połowie lutego przewodniczący Sowieckiej Komisji Kontroli w Niemczech, bohater walk obronnych w Sta-

lingradzie, gen. Wasyl J. Czujkow, ukończył pięćdziesiąty rok życia. Przy tej sposobności Prezydium Rady Najwyższej ZSRR odznaczyło go Orderem Lenina za zasługi dla państwa i sił zbrojnych ZSRR. Gen. Czujkow otrzymał życzenia od prezydenta Piecka, od premiera Grotewohla imieniem rządu DRN i od przewodniczącego Tymczasowej Izby Ludowej Dieckmanna imieniem Izby.

Ustawa młodzieżowa DRN. W dniu 8 lutego Tymczasowa Izba Ludowa uchwaliła jednogłośnie „Ustawę o udziale młodzieży w budowie Demokratycznej Republiki Niemieckiej i o opiece nad młodzieżą w szkole, w pracy zawodowej, w wychowaniu fizycznym i wypoczynku”:

„Wykształcona, zdrowa cieleśnie, silna, w swoich zapatrywaniach i dążeniach postępową młodzież stanowi rejonem jednolitych, demokratycznych i miłujących pokój Niemiec” — stwierdza się we wstępie do ustawy, która następnie zajmuje się na pierwszym miejscu udziałem młodzieży w życiu republiki i postanawia:

„Rząd, ministerstwa republiki, rządy krajowe i wszystkie inne organy państwowe i administracyjne, jak również kierownicy zakładów pracy obowiązani są wciągać młodzież w wyższym niż dotychczas stopniu do państwowej, gospodarczej i kulturalnej budowy republiki i powierzać najlepszym przedstawicielom młodzieży odpowiedzialne zadania w instytucjach państwowych, gospodarczych i kulturalnych.

Demokratyczna organizacja młodzieżowa ma prawo rozwijać swobodnie i na każdym polu swoją inicjatywę w zagadnieniach dotyczących zarówno sytuacji młodzieży, poprawy pracy w zakładach produkcji, urzędach, zakładach nauczania i we wszystkich innych organach — jak i walki z biurokracyzmem, sabotażem i niedociągnięciami w pracy...”

W dalszym ciągu w ustawie mowa jest o poprawie wykształcenia szkolnego młodzieży. Postanawia się, że uczniom kończącym szkoły lub wyższe zakłady naukowe z wynikami bardzo dobrymi należy wydawać specjalne listy pochwalne, medale lub dyplomy i udzielać im przywilejów przy wstępie do wyższych zakładów nauczania, ew. przy przyjmowaniu w poczet personelu naukowego.

„Do 1 czerwca 1950 — czytamy następnie — wszystkie szkoły, szkoły zawodowe i wyższe, ogródki dziecięce, ochronki i sale gimnastyczne, zajęte przez administrację, zakłady pracy lub osoby prywatne, mają być oddane z powrotem do rozporządzenia krajowych ministerstw oświaty. Wyjątki od tego postanowienia wymagają zgody rządu DRN.

W narodowym planie gospodarczym na rok 1950 przewidzieć należy budowę 159 nowych szkół o 52.000 miejsc, odbudowę 458 szkół o 99.000 miejsc oraz otwarcie 20 internatów przy szkołach centralnych i 31 internatów przy szkołach zawodowych wyższego stopnia. Liczbę uczniów tych ostatnich szkół podnieść należy o 20 procent...”

W dalszym ciągu przewidziane jest wydawanie za niewielką opłatą ciepłych posiłków dla uczniów, podwyższenie stypendiów, wyasygnowanie środków na poprawę warunków bytu w ochronkach itp. Na uwagę zasługuje postanowienie: „Wszystkim ochronkom należy, o ile tylko możliwe, przydzielić ziemię, wolną od podatków, danin i dostaw obowiązkowych”.

Dalsze rozdziały ustawy zajmują się popieraniem zawodowego wykształcenia młodzieży, studiami wyższymi młodzieży pracującej zawodowo, Domami Dziecka, bibliotekami i teatrami dziecięcymi, stworzeniem nowej literatury dziecięcej i młodzieżowej, wreszcie popieraniem sportu, wędrowek i organizacji wypoczynku młodzieży. Postanawia się przy tym, że w roku bieżącym

w Turyngii zostanie utworzony centralny wakacyjny obóz młodzieżowy, a w Berlinie centralny teatr dziecięcy; ponadto powstanie odrębne wydawnictwo literatury dziecięcej, jak również oddziały ksiązek dziecięcych we wszystkich bibliotekach, nie wyłączając wędrownych. Ustawa zwraca się z apelem do pisarzy, poetów i uczonych, aby współdziałali w tworzeniu literatury dla młodzieży. Przewiduje się stworzenie w roku bieżącym „Oznak sportowej DRN”. W Lipsku powstanie wyższa uczelnia kultury fizycznej dla kształcenia wykładowców w instytucjach wychowania fizycznego, instruktorów sportowych i trenerów, oraz dla prowadzenia prac naukowych w zakresie sportu i kultury fizycznej. W roku bieżącym ustawa przewiduje utworzenie na terenie republiki 16 nowych schronisk wycieczkowych dla młodzieży. — Ustawa weszła w życie z dniem ogłoszenia, tj. 8 lutego 1950 r.

Walka o pokój. W dniu 6. 2. obradował Niemiecki Komitet Bojowników Pokoju, który uchwalił apel do całego narodu niemieckiego. Apel zawierał uroczysty protest przeciwko bombie wodorowej, wymieniał postulaty światowego ruchu pokojowego¹⁾ i wzywał wszystkie organizacje demokratyczne do urzędzenia masowych zgromadzeń w dniu 13 lutego, w rocznicę zniszczenia Drezna przez bombowce amerykańskie.

— W pierwszych dniach marca rząd DRN uchwalił apel do Niemców, walczących w szeregach francuskiej Legii Cudzoziemskiej w Vietnamie. W apelu tym stwierdza się, że tysiące młodych Niemców zapędzone zostały do Legii na drodze wykorzystania ich głodu i desperacji oraz obawy represji. Rząd wzywa ich wszystkich, aby zaprzestali

¹⁾ Zawarte w przytoczonej w tym numerze — w dziale „Współczesna Czechosłowacja” — rezolucji czechosłowackiego Zgromadzenia Narodowego.

zbrodniczej walki przeciw Vietnamowi i przeszli na stronę armii ludowej Vietnamu, obiecując im całkowitą amnestię, pracę zgodną z ich życzeniami i zdolnościami oraz możliwości kształcenia zawodowego. „Rząd Demokratycznej Republiki Niemieckiej — czytamy w zakończeniu — czyni wszystko, aby ułatwić tym żołnierzom niemieckim powrót do kraju. Wzywamy wszystkich żołnierzy niemieckich we francuskiej armii kolonialnej: nie walcicie z Vietnamem, przyjaciele narodu niemieckiego. Wracajcie do domu, powracajcie do Niemiec. Tutaj czeka na was życie pełne godności i treści”.

— Liczne organizacje związkowe i kulturalne Niemców amerykańskich wzięły przez swoich delegatów udział w „konferencji w obronie pokojowej polityki wobec Niemiec”, zorganizowanej przez czasopismo „German-American”. Na konferencji przemawiał m. in. deputowany Kongresu, członek Amerykańskiej Partii Robotniczej Marc Antonio, który napiętnował propozycję członków Izby Reprezentantów Powłoga i Kennana, aby Stany Zjednoczone utworzyły 25 dywizji niemieckich.

Ambasador polski przy rządzie Demokratycznej Republiki Niemieckiej, Jan Izydorezyk, złożył w dniu 20 lutego listy uwierzytelniające prezydentowi Pieckowi, w jego siedzibie na zamku Niederschönhausen.

Okupacja zachodnia: W końcu lutego amerykański Wysoki Komisarz McCloy wydał podwładnym swoim placówkom polecenie, aby powstrzymały się od wypowiadania uwag krytycznych na temat rządu z Bonn i innych organów niemieckich. Zaczynało się bowiem zdarzać, że pisma niemieckie zamieszczały wypowiedzi tego typu powołując się na osobistości urzędowe z władz okupacyjnych amerykańskich i publikowały przy tym poglądy całkowicie sprzeczne z zapatrywaniami Wy-

sokiego Komisarza. Zdaniem McCloya, uniemożliwia to całkowicie Niemcom zorientowanie się w oficjalnych poglądach amerykańskich.

Początek tej fali krytycyzmu dał zresztą sam McCloy, który w przemówieniu wygłoszonym w Stuttgarcie w początkach lutego zarysował ogólnie oficjalną wersję „celów okupacji amerykańskiej”, co stanowiło odbicie instrukcji, otrzymanych przez Wysokiego Komisarza w czasie jego wizyty w Waszyngtonie w styczniu. Przemówienie zawierało także stwierdzenie, iż Amerykanie mają prawo mieszania się do spraw wewnętrznych Niemiec i będą z tego prawa korzystali. Wypowiedź tę minister spraw zagranicznych DRN Dertinger określił wobec Izby Ludowej jako cyniczną, gdyż dotychczasowe już mieszanie się władz amerykańskich w wewnętrzne sprawy niemieckie jest według niego rzeczą notoryczną.

Wystąpienie Wysokiego Komisarza osłabiło niezbyt mocną i tak pozycję rządu Adenauera. Toteż sfery rządowe w Bonn postarały się o konferencję Adenauera z McCloyem i wydały niezwłocznie po niej komunikat, który starał się zażreć poprzednie wrazenie.

Niezależnie od tego, czy McCloy przemawiając w Stuttgarcie miał na myśli sprawę skandalu denazyfikacyjnego, który właśnie wybuchł w stolicy Wirtembergii-Badenii — sprawa ta stała się pierwszą sposobnością do wypróbowania metod amerykańskiej „polityki interwencji”. Wyszło na jaw, że w procesach denazyfikacyjnych przed trybunałami wirtembersko-badeńskimi olbrzymią rolę grało przekupstwo. W sprawę zamieszane są najwyższe osobistości kraju, wśród nich premier Reinhold Maier. Przyznał się on publicznie do tego, że w dziewiętnastu tysiącach przypadków złagodził, bądź darował karę skazanym na grzywny i obóz pracy byłym hitlerowcom, przekraczając przy tym poważnie swoje uprawnienia. Prokurator odmówił wła-

dzom policyjnym złożenia wniosku o uchylene nietykalności parlamentarnej premiera. Zaznaczyć trzeba, iż nie jest to pierwszy głośny skandal, w którym wymienia się nazwisko premiera Wirtembergii-Badenii w związku ze sprawami denazyfikacji.

Policja stwierdziła także, iż sensacyjna swego czasu uwolnienie Schachta w drugiej instancji denazyfikacyjnej przypisać należy układowi b. prezydenta Banku Rzeszy z ministrem Karlem Stroelē. Schacht groził Wirtembergii-Badenii procesem za „nieprawne” stawianie go przed sądem jako hitlerowca i rzekomo w zamian za zrzeczenie się tej skargi Stroelē — pełniący obowiązki min. denazyfikacji — zgodził się na umorzenie postępowania przeciw niemu.

Jak dotąd aresztowano trzy osoby, w tym jednego sędziego i jednego oskarżyciela publicznego. Dalszym aresztowaniom stoi na przeszkodzie wspomniana akcja kół politycznych, wobec której szef policji kryminalnej Oster jest bezsilny. Jeden z urzędników, który popierał dążenia do energicznego załatwienia afery, musi być strzeżony przez policję we własnym domu wobec anonimowych pogróżek telefonicznych. Zakończenie sprawy nie nastąpiło jeszcze w omawianym okresie; prasa amerykańska wyraża przypuszczenie, iż wobec postawy czynników zachodnio-niemieckich władze amerykańskie będą zmuszone do interwencji. Premier Maier wprowadził faktyczny — jakkolwiek negowany przez — zakaz udzielania informacji prasie na temat całej sprawy.

Sprawy Saary. W wyniku konferencji paryskiej w sprawie Saary podpisano pięć konwencji, które w praktyce oznaczają wielki krok na drodze do aneksji Okręgu Saary przez Francję. Tzw. premier rządu Saary Hoffman dopuszczony został do udziału w rozmowach paryskich tylko pod warunkiem

uprzedniego uznania postulatów francuskich w sprawie odłączenia okręgu od Niemiec. Konwencje paryskie wprowadzają m. in. na terenie okręgu Saary francuskie przepisy dewizowe i celne i podporządkowują ten obszar Francji politycznie i gospodarczo.

W związku ze sprawą Saary znamienne jest ponowne ożywienie w zachodnich Niemczech propagandy rewizjonistycznej w sprawie granicy Odry-Nisy. Jest to przypuszczalnie posunięcie taktyczne rządu kanclerza Adenauera, które ma odwrócić uwagę opinii publicznej od faktu, iż rząd z Bonn podpisał tajny układ związany ze wspomnianymi konwencjami paryskimi.

Różne sprawy polityczne. W ostatnich dniach stycznia Wysoka Komisja Aliancka wezwała kanclerza Adenauera do „niezwłocznego” wysłania niemieckich konsulów generalnych do Londynu, Waszyngtonu i Paryża. Utworzenie placówek konsularnych po obu stronach było w okresie sprawozdawczym spodziewane na kwiecień lub maj r. b.

— Minister sprawiedliwości rządu Bonn, Dehler (FDP) wygłosił w ostatnich dniach stycznia w Hamburgu przemówienie pełne akcentów szowinistycznych, skierowanych głównie przeciw Francji. W przemówieniu tym mówił o „legendzie niemieckiej agresji”, twierdząc, iż za wojnę światową Niemcy nie ponoszą większej odpowiedzialności niż Francja, oraz że do objęcia władzy w Niemczech przez Hitlera doprowadził wyłącznie Traktat Wersalski. Przemówienie wywołało ostry protest ze strony francuskiego Wysokiego Komisarza François-Ponceta. Kanclerz Adenauer usiłował zważyć odpowiedzialność na preinaczejacę treść przemówienia skróty prasowe.

— Obok wspomnianego wyżej skandalu wirtembersko-badeńskiego, mniej

powszechnie znanego z powodu zakazu udzielania informacji, o którym mowa wyżej — szerokim echem odbił się w Niemczech proces Wolfganga Hedlera. Hedler, poseł do Bundestagu w Bonn i członek „Partii Niemieckiej”, oświadczył w końcu roku ubiegłego publicznie — o czym już wspominaliśmy w poprzedniej „Kronice” — iż Hitler nie miał słuszności, mordując Żydów w komorach gazowych, gdyż „można było pozbyć się ich w inny sposób”. Ponadto twierdził, że za obecną ruinę Niemiec ponoszą odpowiedzialność członkowie ruchu oporu przeciw Hitlerowi, których nazwał zdrajcami i w mocnych słowach znieważył ich pamięć. Sąd w Neumünster, złożony z trzech sędziów, z których dwóch było członkami

NSDAP (a przewodniczący nawet hitlerowski „sędzią specjalnym”), uniewinnił Hedlera, jakkolwiek nie kwestionował faktu, iż dopuścił się on wymienionych wypowiedzi.

Wyrok doprowadził do niezliczonych demonstracji i strajków protestacyjnych w całych Niemczech, oraz do bardzo ostrej wymiany poglądów w Bundestagu. Rząd bonnski stanął jednak na gruncie „niezawisłości sędziów”.

— Były amerykański gubernator w Niemczech, gen Clay, wypowiedział się za wcieleniem oddziałów niemieckich do „europejskich” (tj. zachodnio-europejskich) sił zbrojnych „paktu atlantyckiego”. Jednocześnie generał wypowiedział się za powiększeniem kompetencji rządu zachodnio-niemieckiego.

Andrzej Józef Kamiński

ŻYCIE GOSPODARCZE

Wykonanie planu na r. 1949 w Niemieckiej Republice Demokratycznej. Gospodarczy rozwój, który dokonał się w ubiegłym roku w Niemieckiej Republice Demokratycznej, wyraża się w bardzo poważnych osiągnięciach na różnych odcinkach życia gospodarczego.

Produkcja przemysłowa wzrosła w r. 1949 o 20% w stosunku do poprzedniego, przekraczając globalnie zakreślony plan przemysłowy o 40%. Należy przy tym zaznaczyć, że w ciągu roku włączono do planu przemysłowego szereg planów dodatkowych. Spadły również koszty produkcji w przemyśle w dużej mierze na skutek wzrostu wydajności pracy.

W rolnictwie przystąpiono do intensywniejszej uprawy ziemi, szczególnie duże rezultaty zaznaczyły się na odcinku hodowlanym. Stan trzody chlewnej powiększył się do 4 milionów sztuk, czyli przeszło o 30%. Wyhodowano więcej świń, niż to przewidywano w planie.

Przemysł prywatny oraz rzemiosło powiększyły także produkcję.

W dużej mierze przyczyniły się do tego umowy zawarte z przedsiębiorstwami uspołecznionymi.

W dziedzinie obrotów handlowych z zagranicą notujemy poważny wzrost, szczególnie — z Z. S. R. R. oraz krajami Demokracji Ludowej.

Na pierwszym miejscu po Związku Radzieckim idzie Polska, a następnie Republika Czechosłowacka.

Plan na rok 1950 uchwalony. Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej uchwalił d. 12 stycznia br. Ogólny Plan Narodowy.

W zakresie przemysłu planuje się w nim wzrost produkcji o 21% w stosunku do roku 1949, w rolnictwie zaś przewiduje się, że zbiory osiągną przeciętnie cyfry z lat 1934—38. Rok 1949 dał podstawy do osiągnięcia poziomu z lat przedwojennych, w roku zaś 1950 szereg dziedzin życia gospodarczego.